

Dos calafellencs són reconeguts com a víctimes dels camps d'extermini nazis

Ferran Romeu i Ferran Tetas van morir a Gusen els anys 1941 i 1942

Alliberament de Mathausen

Els calafellencs Ferran Romeu Just i Ferran Tetas Miró han estat reconeguts oficialment com a víctimes dels camps d'extermini nazis. Tots dos van morir al camp de Gusen, annex al de Mauthausen, els anys 1941 i 1942, respectivament. El reconeixement ha aparegut en una resolució publicada al Butlletí Oficial de l'Estat, que pretén aportar si més no una reparació simbòlica.

Ferran Romeu havia nascut el 15 de desembre de 1906. Va morir a Gusen el 20 d'agost de 1941. De la seva banda, Ferran Tetas va néixer l'1 de setembre de 1897 i la data que consta de la seva mort és el 29 de novembre de 1942, al mateix camp d'extermini.

Mauthausen, i subsidiàriament Gusen, és un dels camps més representatius per als espanyols víctimes del nazisme. La major part de presos espanyols que van fer cap a camps de concentració van acabar allí. Eren republicans que, en acabar la guerra civil espanyola, s'havien exiliat a França, on van ser capturats pels alemanys. Des de 1938, la policia franquista i la Gestapo col·laboraven en la seva persecució i uns 9.000 republicans van ser deportats als camps. Sovint a títol d'apàtrides, ja que Franco els havia negat la nacionalitat.

Ara, el BOE ha publicat un llistat de 4.427 víctimes mortals dels nazis. Fins ara, bona part no constava com a difunts i no podien ser inscrits com a tals en el registre civil. Aquesta publicació permetrà fer-ho, si les famílies ho volen, i, segons el ministeri de Justícia, això permetrà fer-ne una

reparació simbòlica. La informació també permetrà a les famílies saber què va passar als seus parents deportats, ja que el que saben moltes es limiten als relats generals dels supervivents i a la tasca d'historiadors i grups de recuperació de la memòria històrica.

La llista s'ha elaborat a partir dels certificats de defunció que França va proporcionar a Espanya a principis de la dècada de 1950. El règim franquista va ocultar aquesta informació per evitar que les famílies poguessin fer reclamacions a Alemanya. A més de la documentació proporcionada per França fa prop de 70 anys, a la llista hi figuren uns 700 noms provinents de la recerca històrica. Es creu, però, que poden faltar altres centenars de casos.